

Sygn. akt IV Ua 29/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Płaczek /spr/
Sędziowie:	SSO Kazimierz Kostrzewa SSR /del/ Jacek Liszka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jolanta Stawarz

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 r. w Tarnowie na rozprawie sprawy

z odwołania A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 maja 2013 r. sygn. akt IV U 307/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia 2012 r. odpowiadającego 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 10 200 zł przyznaje A. S. jednorazowe odszkodowanie odpowiadające 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu tj. w kwocie 6 800 zł / słownie: sześć tysięcy osiemset zł/;

2. w pozostałej części apelację oddala.

Sygn. akt IV Ua 29/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 marca 2014 r.

Decyzją z dnia 18 września 2012 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia

30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18

grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974 ze zm.), odmówił A. S. prawa do wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległ w dniu

14 stycznia 2012 r., ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 5 września 2012 r. ustaliła, że u wnioskodawcy występuje 0% uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł A. S., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do wypłaty jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia

14 stycznia 2012 r. przy ustaleniu 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że stan naruszenia sprawności jego organizmu wskutek doznanego wypadku przy pracy uzasadnia ustalenie takiej wielkości poniesionego uszczerbku na zdrowiu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV U 307/12, Sąd Rejonowy

w Tarnowie Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 18 września 2012 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia 2012 r. odpowiadające 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu,

tj. w kwocie 10.200,00 zł.

Takie rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego: A. S. w wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia 2012 r. doznał rany ciętej podudzia prawego. Rana powikłana, zaopatrzona chirurgicznie, ostatecznie została wygojona przez ziarninowanie. Badany skarży się na ból w bliźnie oraz osłabienie czucia powierzchniowego bocznej powierzchni łydki i grzbietu stopy kończyny dolnej prawej. Przedmiotowo widoczna jest szpecąca blizna w połowie podudzia o długości 7 cm, bolesna przy dotknięciu oraz niedoczulica powierzchniowa w zakresie unerwienia prawego nerwu strzałkowego powierzchownego. Całość obrazu klinicznego wskazuje na istnienie u opiniowanego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 14 stycznia 2012 r. w wysokości 15%, tj. 5% z tytułu uszkodzenia tkanki miękkiej podudzia i 10% z tytułu uszkodzenia częściowego nerwu strzałkowego.

Stan faktyczny w sprawie Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty i opinię biegłego sądowego specjalisty z zakresu neurologii. Odnośnie zgromadzonych w sprawie dokumentów wskazał, iż brak było podstaw do podważania ich prawdziwości,

w szczególności, że nie były one kwestionowane w toku postępowania. Odnośnie zaś opinii sądowno- lekarskiej podał, że podziela ją w całości. Jak wskazał, wnioski zawarte w opinii zostały w sposób przekonujący uzasadnione, a poza tym w rzeczowy sposób odnosiły się do okoliczności niezbędnych dla ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu u badanego. Podał, że opinia sporządzona została przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, po zapoznaniu się z dokumentacją oraz po osobistym przebadaniu wnioskodawcy. Zdaniem Sądu Rejonowego, w opinii tej brak jest usterek w zakresie poprawności metodologicznej. Oceniając wydaną w sprawie opinię neurologa, Sąd I instancji podał, że skoro u odwołującego wystąpiło uszkodzenie tkanki miękkiej podudzia, to dokonując oceny procentowego uszczerbku na zdrowiu u w/w należało zastosować punkt 160 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej

z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, poz. 1974 ze zm.). Jednocześnie Sąd podniósł, że w punkcie 181 lit. tego załącznika znajduje się zapis „Uszkodzenie częściowe lub całkowite- w zależności od stopnia zaburzeń nerwu strzałkowego”. W ocenie Sądu Rejonowego, skoro biegły sądowy stwierdził u opiniowanego uszkodzenie częściowe nerwu strzałkowego, to podzielić należy jego stanowisko, że za punkt 181u należy się odwołującemu dodatkowe 10% uszczerbku na zdrowiu.

Sąd I instancji nie podzielił natomiast wniosków wynikających z opinii biegłego sądowego specjalisty chirurgii ogólnej (k. 26), gdyż jego zdaniem, biegły ten w przeciwieństwie do biegłego neurologa zaniechał osobistego badania odwołującego, a przez to pozbawił się możliwości rzeczywistej oceny stanu rany wnioskodawcy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji, powołując się na przepisy

art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) oraz przepisy obowiązujące w dniu wydania zaskarżonej decyzji obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej (M.P. z dnia 7 marca 2012 r. poz. 127), stwierdził, że przedstawiona przez biegłego neurologa opinia wskazuje na długotrwały uszczerbek na zdrowiu u wnioskodawcy, oszacowany na łączną wartość 15%. Mając to na uwadze, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia 2012 r. w wysokości odpowiadającej 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 10.200 zł, w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wywiódł organ rentowy. Zaskarżając orzeczenie

w całości, zarzucił: 1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów: a) w sposób sprzeczny z zasadami logiki i błędne przyjęcie, że urazy, jakich doznał ubezpieczony można łącznie zakwalifikować według punktu 160 i punktu 181 lit. u załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974 ze zm.), b) w sposób dowolny i przyjęcie za trafną ocenę stopnia uszczerbku na zdrowiu u wnioskodawcy

w zakresie chirurgicznym dokonaną przez biegłego neurologa z jednoczesnym pominięciem opinii chirurgicznej (merytorycznie właściwej); 2) naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię, a przez to niewłaściwe zastosowanie punkt 181 lit. u załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. i pominięcie uwagi wskazującej na właściwą wykładnię przepisów zawartej w tym załączniku, która jednoznacznie ustala przypadki zastosowania punktu 181. W petitum skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania. Jednocześnie, złożył wniosek

o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii wydanej przez innego biegłego z zakresu neurologii, celem zweryfikowania dotychczasowego błędnego stanowiska biegłego. W uzasadnieniu apelujący podniósł, że Sąd Rejonowy podzielił stanowisko zajęte przez biegłego sądowego z zakresu neurologii, pomijając sformułowane do opinii tego biegłego zarzuty i opinię biegłego chirurga. Wskazał, że według punktu 181 załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia

18 grudnia 2002 r., zgodnie z uwagą w nim zawartą, ocenie podlegają tylko uszkodzenia nerwów obwodowych, a w przypadkach współistnienia uszkodzeń kostnych, mięśniowych

i nerwowych należy stosować ocenę według pozycji dotyczących uszkodzeń kończyn górnych i kończyn dolnych. W dalszej kolejności podał, że opinia biegłego neurologa, stanowiąca podstawę rozstrzygnięcia sprawy, pozostaje w sprzeczności z materiałem dowodowym, w szczególności z zapisami zawartymi w dokumentacji medycznej, tj. karcie informacyjnej z Oddziału Ratunkowego z dnia 14 stycznia 2012 r., gdzie zapisano

w epikryzie: rana cięta 7 cm okolicy podudzia prawego, pełna ruchomość kończyny, bez zaburzeń ukrwienia i unerwienia. Wskazał w końcu, że biegły neurolog wypowiedział się co do urazu, który winien być przedmiotem oceny biegłego z zakresu chirurgii ogólnej.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku

przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Jak wynika z ust. 2 tego artykułu, za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. W ust. 3 wskazano zaś, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu to takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (art. 11 ust. 4 powołanej ustawy).

Szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu oraz tryb postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku i wypłacaniu jednorazowego odszkodowania określone zostały w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974 ze zm.)- branych przez Sąd pod uwagę według stanu na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Integralną częścią tego rozporządzenia jest załącznik dotyczący oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Jednorazowe odszkodowanie w rozumieniu art. 11 ustawy wypadkowej nie jest odszkodowaniem sensu stricto, bowiem nie rekompensuje w pełni poniesionej szkody. Jednorazowe odszkodowanie jest wypłacane poszkodowanemu tylko raz i stanowi jedynie częściową kompensację szkód i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

Mając na uwadze specyfikę spraw zainicjowanych odwołaniem od decyzji ZUS w przedmiocie jednorazowego odszkodowania, w których ocena wielkości uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy odbywa się w oparciu o opinię specjalistów, w niniejszej sprawie zachodziła konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego- w szczególności w kontekście zarzutów apelacji.

W tym celu, Sąd Okręgowy dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych sądowych: lek. med. J. S. (1)- specjalisty chirurga ortopedy- traumatologa i lek. med. J. S. (2)- specjalisty neurologa- celem ustalenia stopnia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu u wnioskodawcy spowodowanego skutkami wypadku przy pracy, zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, a w szczególności przy uwzględnieniu zasady wyrażonej w uwadze do poz. 181 załącznika do tego rozporządzenia.

W opinii sądowno- lekarskiej z dnia 21 stycznia 2014 r. biegli chirurg ortopeda- traumatolog i neurolog, rozpoznając u odwołującego ranę ciętą podudzia prawego wygojoną oraz urazowe częściowe uszkodzenie nerwu strzałkowego prawego wskazali, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia

2012 r. wynosi u opiniowanego 10%. W uzasadnieniu tej opinii biegli sądowi podali, że procentowy stopień uszczerbku na zdrowiu u wnioskodawcy został oceniony na podstawie tabeli- załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. według punktu 160 tej tabeli (uszkodzenie tkanek miękkich podudzia 5-20%). Jak wskazali, uszkodzenie nerwu strzałkowego kwalifikuje się do oceny według punktu 181 lit. u, ale współlistnienie uszkodzeń innych tkanek miękkich nakazuje ostatecznie ocenę uszczerbku z punktu 160. Podkreślili przy tym, że najniższa 5% wartość uszczerbku przewidziana dla uszkodzenia tkanek miękkich podudzia została podwyższona do 10% ze względu na dokuczliwy dla powoda i długotrwały, a może stały charakter zaburzeń czucia na podudziu i stopie (k. 82-84).

Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 6 lutego 2003 r., IV CKN 1763/00, LEX nr 78280). Specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się

przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, LEX nr 151656).

Uwzględniając powyższe wskazania, Sąd Okręgowy podzielił w całości wnioski wynikające z opinii sądowo- lekarskiej z dnia 21 stycznia 2014 r. Nie nasuwała bowiem wątpliwości zarówno fachowość biegłych sądowych, jak też rzetelność przeprowadzonego przez nich badania i analizy zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Opinia w sposób przejrzysty obrazuje stan zdrowia ubezpieczonego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej rozstrzyga kwestię wpływu zdiagnozowanych u niego schorzeń na wysokość uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy. Odpowiada też na wszystkie istotne pytania, w pełni realizując dyspozycję Sądu wyrażoną w sentencji postanowienia z dnia 18 września 2013 r. Opinia sporządzona została po gruntownej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS, przy czym biegli sądowi legitymowali się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym.

W ocenie Sądu Okręgowego, wnioski płynące z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną, bazując w szczególności na wynikach badań specjalistycznych, co czyni wydaną w sprawie opinię wewnętrzną spójną, logiczną i kompletną. Wydając tę opinię i rozpoznając u badanego ranę ciętą podudzia prawego wygojoną oraz urazowe częściowe uszkodzenie nerwu strzałkowego prawego, a zatem uszkodzenie kończyny dolnej i uszkodzenie nerwowe, biegli sądowi uwzględnili uwagę znajdującą się pod punktem 181 załącznika (oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu) do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974 ze zm.), stanowiącą, że w przypadkach współlistnienia uszkodzeń kostnych, mięśniowych i nerwowych należy stosować ocenę według pozycji dotyczących uszkodzeń kończyn górnych i dolnych. W konsekwencji, dokonując ustalenia stopnia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu u wnioskodawcy, biegli przyjęli wskazania z punktu 160 tabeli dotyczącego uszkodzenia tkanek miękkich podudzia (5-20%), nie zaś z punktu 181 lit. u dotyczącego uszkodzenia nerwu strzałkowego- z uwagi na współlistnienie uszkodzeń innych tkanek miękkich z uszkodzeniami nerwu strzałkowego.

Taki sposób kwalifikacji jest w pełni poprawny i pozostaje w zgodzie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Biegli sądowi wyjaśnili przy tym, dlaczego najniższą, przewidzianą pozycją 160 tabeli wartość uszczerbku (5%) dla uszkodzenia tkanek miękkich podudzia podwyższyli do 10%, wskazując na dokuczliwy dla odwołującego i długotrwały, a może stały charakter zaburzeń czucia na podudziu i stopie.

Wniosek ten Sąd Okręgowy w pełni akceptuje. Pozostaje on w zgodzie z treścią § 8 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia, który stanowi, że jeżeli dla danego rodzaju uszczerbku ocena procentowa określa dolną i górną granicę stopnia uszczerbku na zdrowiu, lekarz orzecznik określa stopień tego uszczerbku w tych granicach, biorąc pod uwagę obraz kliniczny, stopień uszkodzenia czynności organu, narządu lub układu oraz towarzyszące powikłania. Przepis ten dotyczy co prawda postępowania przed organem rentowym, jednak wyrażoną w nim zasadę uznać należy za aktualną również w przypadku dokonywania oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu przez biegłych sądowych- skoro załącznik do rozporządzenia określa dolną i górną granicę stopnia uszczerbku, a powołany przepis § 8 ust. 2 wskazuje kryteria, jakimi należy kierować się ustalając ostatecznie stopień uszczerbku na zdrowiu.

Z tych też powodów, Sąd Okręgowy w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii biegłych chirurga ortopedy-traumatologa i neurologa z dnia 21 stycznia 2014 r., tym bardziej, że żadna ze stron postępowania opinii tej nie kwestionowała.

Zasadne zatem okazały się zarzuty apelacji naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię, a przez to niewłaściwe zastosowanie punktu 181 lit. u załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r., skoro Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na treści opinii biegłego neurologa, który zdiagnozował u badanego między innymi następstwa zranienia podudzia prawego i orzekł

o długotrwałym 15% uszczerbku na zdrowiu- przyjmując 5% uszczerbek z pozycji 160: uszkodzenie tkanki miękkiej i podudzia oraz 10% uszczerbek

z pozycji 181 lit. u: uszkodzenia częściowe nerwu strzałkowego- z pominięciem istotnej uwagi zawartej w załączniku do rozporządzenia o tym, że w przypadkach współistnienia uszkodzeń kostnych, mięśniowych i nerwowych należy stosować ocenę według pozycji dotyczących uszkodzeń kończyn górnych i dolnych. Słuszny był również argument apelacji, że podstawą rozstrzygnięcia Sąd I instancji uczynił opinię biegłego neurologa, w sytuacji, gdy oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu u wnioskodawcy należało dokonać według punktu załącznika dotyczącego uszkodzeń kończyn górnych i dolnych, o których to uszkodzeniach winien wypowiedzieć się biegły sądowy specjalista z zakresu chirurgii.

Uwzględniając zatem treść wydanej w toku postępowania apelacyjnego opinii biegłych chirurga ortopedy-traumatologa i neurologa, Sąd zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia

14 stycznia 2012 r. odpowiadającego 15% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu,

tj. w kwocie 10.200,00 zł, przyznał odwołującemu jednorazowe odszkodowanie odpowiadające długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tj. w kwocie 6.800,00 zł. W tej mierze miał na uwadze przepisy art. 12 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.). Zgodnie z art. 12 ust. 1 powołanej ustawy, jednorazowe odszkodowanie przysługuje w określonej kwocie za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Stosownie zaś do treści art. 12 ust. 5 tej ustawy, do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust. 1-4, przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15. W przepisie tym jest mowa o decyzji Zakładu przyznającej lub odmawiającej przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalającej jego wysokość. W niniejszej sprawie decyzja taka (o odmowie wypłaty wnioskodawcy jednorazowego odszkodowania) wydana została

w dniu 18 września 2012 r. W myśl obowiązującego w tym dniu obwieszczenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej

(M.P. z 2012 r. poz. 127), w okresie od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 31 marca 2013 r. kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej,

o których mowa w art. 12 i art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wynosiły: 1) 680,00 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu

(art. 12 ust. 1 ustawy).

Skoro więc u odwołującego stwierdzono 10% długotrwały uszczerbek na zdrowiu, Sąd uznał, że z tytułu jednorazowego odszkodowania należy mu się kwota 6.800,00 zł.

W pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu.

Z wydanej w sprawie opinii sądowo- lekarskiej z dnia 21 stycznia 2014 r., którą Sąd Okręgowy w pełni podzielił, wyraźnie bowiem wynika, że u odwołującego występuje- wbrew temu, co twierdził organ rentowy- długotrwały uszczerbek na zdrowiu wywołany skutkami wypadku przy pracy z dnia 14 stycznia 2012 r. (w wysokości 10%).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy rozstrzygnął jak w punktach I i II wyroku na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 386 § 1 k.p.c.